

teli, pokud se týče vztah činu k určité veřejné funkci poškozeného. Uváží-li se, že theorie o nepřímém úmyslu vycházela z nauky o zabiti a uškození na těle, a že zákon spatřuje v úmyslu, směřujícím přímo k přivodění poškození na těle, okolnost přitěžující (§§y 43 a 155 písm. a) tr. zák.), kdežto ke skutkové povaze zločinu podle §u 152 tr. zák. vyžaduje po subjektivní stránce toliko nepřátelský úmysl, tedy úmysl nepřímý, nelze nahlédnouti, z jakých důvodů by bylo slovo »úmyslně« v §u 153 tr. zák. rozuměti tak, že by jím nepřímý úmysl měl býti vyloučen (srov. rozh. býv. nejv. soudu víd. čís. 189 a 2454 sb.), jak to činí nalézací soud. Stačí tedy úmysl nepřátelský, tudíž nepřímý zlý úmysl podle druhého odstavce §u 1. tr. zák. Neboť z dějin vzniku §§ů 140, 143, 152 a 157 tr. zák. (srov. rozh. nejv. soudu víd. č. 4335 sb.) plyne, že výrazem »v jiném nepřátelském úmyslu« byl míněn jakýkoliv úmysl, směřující k porušení tělesné nedotknutelnosti, tedy i úmysl, urazití skutkem. Jelikož konečně příčinnou spojitost mezi jednáním, podniknutým v nepřímém úmyslu, a výsledkem dlužno posuzovati čistě objektivně (srovn. rozh. Sb. n. s. č. 1424) a ze zjištění rozsudkových plyne, že činnost obžalované byla objektivně způsobilou, by přivodila nebezpečí pro tělesnou neporušenost zraněného dozorce vězňů, tedy (srov. Sb. n. s. č. 917) veřejného úředníka, vykonávajícího v době činu své povolání, jsou tu veškeré náležitosti skutkové povahy zločinu podle §u 153 tr. zák., ve který právě přechází skutková podstata přestupku podle §u 312 tr. zák., bylo-li urážkou skutkem přivoděno tělesné uškození veřejného úředníka, vykonávajícího své povolání (srov. Herbst k §§ům 312 a 313). Je tedy napadený rozsudek ve výroku, odsuzujícím obžalovanou pro přestupek podle §u 312 tr. zák., spáchaný na dozorci vězňů Robertu B-ovi urážkou skutkem, zmatečný. Než nejvyššímu soudu nelze ve věci samé ihned rozhodnouti, poněvadž v rozsudku není nikterak zřejmě zjištěno, že obžalovaná jednala v úmyslu nepřátelském, a bylo proto uznati právem, jak uvedeno (§ 288 čís. 3. tr. ř.).

Čís. 1898.

Svěddecké výpovědi, při jich sepsání nebylo dbáno ustanovení §§ů 101 a 104 tr. ř. a rozsudky na nich se zakládající, nejsou zmatečny (§ 281 čís. 3 tr. ř.).

Jde o svědeckou výpověď n a s o u d ě ve smyslu §u 199 a) tr. zák., má-li býti průvodním prostředkem při konání spravedlnosti a soud ji jako takovou žádá, bez ohledu na to, jakým způsobem byla vydána a jak byl výslech proveden; nezáleží na tom, že při výslechu nebyl přítomen zapisovatel.

(Rozh. ze dne 16. února 1925, Zm I 714/24).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Písku ze dne 8. října 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ů 197, 199 a) tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmatečnou stížností věcně namítá, že nelze pokládati žádnou z obou svědeckých výpovědí obžalovaného za výpověď učiněnou před soudem

v procesní formě, pro výslech svědků předepsané, protože obžalovaný byl vyslýchán (jak rozsudek zjišťuje) 9. prosince 1922 i 5. ledna 1923 v nepřítomnosti přísežného zapisovatele, jehož jméno a podpis byly připojeny na protokole teprve dodatečně, dále že soudce protokoly nediktoval, nýbrž sám je psal, čímž porušil předpisy §§ů 101 a 104 tr. ř. a zbavil protokoly zákonné záruky, že jejich obsah jest správným a odpovídá výpovědi vyslýcháného. Avšak náhled zmateční stížnosti není správný. Pod trestní sankci § 199 a) tr. zák. spadají svědecké výslechy před soudem. Hlavní váha se tu klade na úřad a povahu záležitosti, před níž a v níž výpověď byla učiněna, nikoliv na způsob, jak byl výslech proveden; nezáleží proto při posuzování otázky, jde-li o svědectví před soudem čili nic, na tom, kde, před kterou úřední osobou a jakým způsobem bylo svědectví vydáno, nýbrž rozhoduje pouze a jedině, že jde o záležitost, spadající do vykonávání soudní pravomoci a nalézání práva. To vyplývá z doslovu §u 199 a) tr. zák., který uvádí vedle sebe jako souřadné trestné činnosti vydání křivého svědectví a vykonání křivé přísahy (před soudem), nabízení se ku křivému svědectví a křivé přísaze (před soudem) a ucházení se o křivé svědectví, které má býti na soudě vydáno. Není pochybnosti, že tato činnost jest trestna bez ohledu na to, zda byl výslech dotyčné osoby podle zákona vůbec přípustným a zda dojde k němu skutečně čili nic, po případě, zda byl proveden dodatečně se šetřením formálností předepsaných v zákoně pro svědecké výpovědi, poněvadž takové ucházení se jest trestné za všech okolností, třeba ještě svědek k soudu nebyl obeslán, ba ani příslušné řízení nebylo zahájeno; rovněž tak je nepochybně, že pod pojem nabízení se ke křivému svědectví a křivé přísaze (před soudem) spadají případy, kde dotyčné podání, takovou nabídku obsahující, vyřídí soudní kancelář, nikoliv soud, z čehož plyne, že také křivá výpověď podléhá trestu podle § 199 a) tr. zák. za všech okolností všude tam, kde má sloužiti za průvodní prostředek při konání spravedlnosti a nalézání práva a úřad ji jako takovou žádá, bez ohledu na to, jakým způsobem byla vydána a jak byl výslech proveden.

V tomto případě byl obžalovaný dvakráte obeslán jako svědek před okresní soud v P., by vypovídal v trestní věci proti Janu O-ovi pro krádež, a byl si vědom své vlastnosti svědecké. Po dvakráte také vypovídal před zástupcem jmenovaného soudu radou K-em jako vyhledávajícím trestním soudcem za tím účelem, by jeho svědectví soud použil při výkonu trestního soudnictví jako průvodního prostředku. Vypovídal tedy před soudem a pro soud. Že při sepsání protokolu nebylo dbáno předpisů §u 101 a 104 tr. ř., t. j. že nebyl přibrán přísežný zapisovatel a jemu protokol nebyl diktován, zakládá po případě kárnou zodpovědnost soudce, výslech provádějícího, nezbavuje však obžalovaného jeho trestní zodpovědnosti. Dlužno uvážiti, že trestní řád neprohlašuje za zmateční ani svědecké výpovědi, při jichž sepsání nebylo dbáno ustanovení §§ů 101 a 104 tr. ř., ani rozsudky, na takových výpovědích se zakládající, (čís. 3 §u 281 tr. ř.) a že trestnost křivých svědeckých seznání nezávisí na tom, jsou-li právně platny a procesně bezvadny, ježto každá křivá svědecká výpověď ohrožuje in abstracto konání spravedlnosti, takže nezáleží na tom, zda vedla v konkrétním případě k nesprávnému rozhodnutí, čili nic. Ostatně i zjevná právní zmatečnost

svědeckých seznání, o níž tu ovšem nelze mluvit, měla by za následek pouze, že by jí nemohl soud použití jako průvodního prostředku; pro otázku, o kterou tu jde, neměla by ani tato okolnost významu. Náhled nalézacího soudu, že jde tu o svědeckou výpověď před soudem, odpovídá správnému výkladu zákona, a poněvadž soud zjistil bezvadně všechny subjektivní známky skutkové podstaty zločinu podle § 199 a) tr. zák., nelze vytknouti odsuzujícímu výroku právní omyl.

Čís. 1899.

Nejde o věci svěřené tam, kde buď dle povahy právního jednání nebo dle úmluvy stran obdržel přijímatel buď přímo vlatsnictví předaných věcí, neb aspoň oprávnění si je přivlastnit.

Pokud jest »fundus instructus« svěřen pachtýři.

(Rozh. ze dne 16. února 1925, Zm I 774/24).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 20. října 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle §§ 183, 184 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Po skutkové stránce vzal soud za zjištěno, že majitel usedlosti Václav Z. propachtoval obžalovanému Josefu H-ovi na dobu od 1. června 1922 do 31. května 1925 své hospodářství v E. s mrtvým a živým inventářem, z něhož tento pozůstával mezi jiným z 2 tažných volů, 3 krav a 2 mladých volů, za roční pachtovné 2500 Kč, proti výměnku a záruce 5000 Kč, jakož i proti závazku, že při zrušení nebo po uplynutí pachtovní smlouvy vrátí Z-ovi tolik dobytek, kolik od něho převzal. Za tím účelem byl dobytek odvážen a váha zjištěna na 27 q 51 kg. Rozdíl jeví se ve váze při skončení pachtu měl býti mezi smluvníky vyúčtován. Dne 14. května 1924 obdržel Václav Z. od obžalovaného vyrozumění, že je neschopným platiti, a nucen, zrušiti pacht usedlosti. Václav Z. zjistil, že veškeren dobytek byl odstraněn. V ohledu tom bylo zjištěno, že obžalovaný prodal dne 26. dubna 1924 jednoho mladého vola jistému hospodáři za 2080 Kč, dne 12. května 1924 dva voly a 1 krávu řezníku za 6000 Kč a že jedna kráva a jedno tele byly vlastnictvím manželky obžalovaného, která je dne 14. května 1924 rovněž prodala. Při zrušení pachtovní smlouvy neobdržel Z. kromě záruky 5000 Kč ani dobytek ani peněz. Na základě tohoto skutkového děje uznal nalézací soud obžalovaného vinným zločinem zpronevěry podle §u 183 tr. zák. Soud vyslovil, že jde o svěřený statek, poněvadž obžalovaný obdržel dobytek na základě smluvního poměru právního se závazkem, dobytek později (in genere) vrátiti, při čemž prý ovšem byl, ježto šlo o věci zastupitelné, oprávněn předsevzítí záměnu, kterou by nové kusy nastoupily na místo kusů vyměněných.